

Za roditelje ovo uređenje može i treba da bude vrelom nove radosti. Iskustvo pokazuje koliko takvo nastojanje oko djeteta čini obiteljski život bogatijim i ljepšim i sve skupa vodi k novoj srdačnosti.

Svi mi moramo sami sebi postaviti ozbiljno pitanje:

Kako treba da živimo i što treba da radimo da naša djeca i mladež koji žive u ovom našem svijetu i vremenu, narastu u Božji narod Crkve i tu budu duboko ukorijenjeni; da narastu u ljude, koji vjeruju, koji ljube i koji su ispunjeni velikom nadom, koju nam je dao Krist Gospodin. Za to neka vam Bog udijeli svoj blagoslov!

München, 31. listopada 1968.

Julius kard. Döpfner

Prevedeno iz Münchener kath. Kirchenzeitung, od 17. 11.

UMRO JE USTRAJNI STOŽERNIK (KARDINAL AUGUSTIN BEA)

Kardinal Augustin Bea umro je 16. studenog 1968, nakon teže bolesti u jednoj rimskoj klinici. S njim je nestalo jedne od najvećih ličnosti Katoličke Crkve. Bio je sin jedinac skromne obitelji malog badenskog sela Riedböhringena. Rođen je 22. svibnja 1881. od oca drvodjelca i majke seljačke domaćice. Otišao je u Isusovce 1902. Nakon svršenih studija zaređen je za svećenika 1912. Obavljao je različite službe prije i za vrijeme rata 1914., te napokon imenovan profesorom Sv. Pisma u skolastikatu Valkenburg u Nizozemskoj, gdje su njemački Isusovci mali svoju kuću za izbjeglice, koji su bježali pred »Kulturnom borbom«. Godine 1921. postao je provincijal za Južnu Njemačku sa sjedištem u Münchenu, gdje se upoznao s nuncijem Pacelli-em, budućim Papom Pijom XII, kome će nakon Drugog Svjetskog rata postati ispovjednik. Godine 1923. poslan je Bea u Rim, da tamo organizira kuću za studente svoje družbe. Preuzimlje predavanja iz Biblijskih nauka na sveučilištu Gregorijani. Zatim 1928. prelazi na Biblijski Institut, kojega je nasuptio tek kad je imenovan kardinalom.

Različite misije vodile su ga do Japana i tako je imao prilike za vrijeme putovanja zaustaviti se u Poljskoj, Rusiji, Koreji, a na povratku u Kini i Indiji. Ovi su kontakti otvorili duh za mnoge probleme.

Godine 1930. imenovan je rektorom na Biblijskom Institutu. Publicirao je više djela iz svoje struke. Češće je kao stručnjak činio diskretne usluge papinskim ustanovama. Njegova razboritost bila je poznata i u okolnostima, gdje je trebalo mnogo pažnje i brižljivosti. I nikad se nije »opekao«. Za kasnija vremena čuvao je poteze smionosti.

Profesorska služba mu je pružila više puta priliku da s grupom studenata posjeti arheološka mjesta u Pastelini. U tu svrhu je proputovao Malu Aziju, Libanon, Siriju i Egipat, napose Sinaj.

Godine 1935. P. Bea učestvovao je na međunarodnom kongresu Bilbl. znanosti u Göttingenu, gdje je odao priznanje mnogim protestantskim bibličarima. To bijaše njegov prvi korak prema ekumenizmu, što je češće spominjao. Sudjelovao je u izradi znamenite enciklike Divino Afflante Pape Pija XII. godine 1943.

Neki misle da je P. Bea imao udjela i u izradi Konstitucije Christus Dominus od 6. siječnja 1953.

Posebno se mora istaknuti novi latinski prijevod Psalterija pod vodstvom P. Bea. Odobrio ga je Pijo XII. i pojavio se 1945. Uloga P. Bea nije bila malena ni kod velike liturgijske reforme, koju je učinio Pijo XII.

Prigodom Sabora P. Bea dostigao je vrhunac svog prestiža i utjecaja. Papa Ivan XXIII. ustanovljuje Sekretarijat za jedinstvo Kršćana i tu delikatnu instituciju povjerava P. Bei. Godine 1959. P. Bea postaje kardinal. Mnogo je učinio s Mons. Willebrandsom. Oni su pripremali susrete najvećih nekatoličkih ličnosti s Papom Pavlom VI. Najvažniji od tih susreta su s carigradskim patrijarhom Atenagorom i cantorberyskim nadbiskupom Remsyem. Putovanja Pavla VI. u Jeruzalem i Carigrad djelo su Sekretarijata za jedinstvo kršćana. Kardinal Bea je 5. travnja 1965. pretekao Pavla VI, kad je u crkvi Sv. Mudrosti u Carigradu stupio na mjesto, gdje je 16. VII 1054. kardinal Humberto ostavio dokumenat ekskomunikacije Cerularija i tu se zadržao u sabarnoj molitvi i dao čin nadoknade.

Kardinal Bea kao šef Sekretarijata za jedinstvo kršćana poduzeo je seriju konferencija po glavnim gradovima Evrope pozivajući braću kršćane k jedinstvu. Osim talijanskih gradova, posjetio je Zürich, Heidelberg, Tübingen, istočni i zapadni Berlin, Hanover, Beč, Innsbruck, Heythrop kod Oxforda, Pariz, Taize, te Genevu (Ekumen. savjet crkava), gdje su ga svečano primili Dr Wissert t' Hooft i pastor Boegner, etc.

U jednom nagovoru kardinal Bea je rekao: »Naša bratska ljubav i ljubav prema jedinstvu dat će nam hrabrosti za iskreni dijalog i o najtežim pitanjima«.

Na Saboru se najviše pokazala hrabrost i svježina duha kardinalova. On nikad nije bio na strani pesimista. Nakon prve krize shema o Objavi bila je povjerena mješovitoj komisiji kojoj je Bea presjedao s kard. Ottavianijem. Vjersku slobodu podržavao je svim svojim zalaganjem. Bio branitelj Židova. Izjavio je da poštuje i kler istočnih Crkava. Ali sve ovo nije ništa pred shemom o Ekumenizmu, koja je sastavljena brigom njegova Sekretarijata, koji se dugo vremena nazivao »Sekretarijat Bea« i čiji su plodovi premašili sva očekivanja. Stvar zaista začuđuje! Kardinalu Bei, čovjeku od 78 god. bio je povjeren teret Sekretarijata za jedinstvo kršćana i on je u tome pokazao duh mladog čovjeka. Uvijek bijaše »à jour« Uvijek je čuvao ravnotežu u odgovorima i nikad nije prouzrokovao šokova. Njegov rječiti smiješak i gesti pretjecali su njegove riječi i možda je u tome neka tajna njegovih uspjeha. Vrlo često odbijao je udarce nadnaravnom snagom.

Nikad nije težio za častima držeći se duha sv. Ignacija. Uvijek je bio protiv štreberstva, a posebno u Crkvi. I njegov sprovod bio je skroman kao i njegov život. Zazirao je od luksuza i bogatstva i u tome nije nikad podlegao. Njegova poniznost bila je poslovična. Tijelo mu je sahranjeno u rodnom mjestu. Srušio se jaki stožernik, ali njegova velika kreposna djela otpratila su ga u nebo i svijetlit će ljudima u Crkvi i izvan Crkve.

Dr Srećko Bošnjak

POVODOM SMRTI KARLA BARTHA

(r. 10. V 1886 † 10. XII 1968)

U 82. godini života umro je u rodnom gradu Baselu uvaženi evangelistički teolog Karl Barth, 10. XII 1968. Smatraju ga jednim od »najznamenitijih i najuplivanijih teologa našega naraštaja« (H. Lilje), neki čak »crkvenim ocem 20. st.«. Barthova smrt jako je odjeknula širom kršćanskoga svijeta.

Karl Barth pojavio se poslije I. Svjetskog rata. Iz tog vremena značajan je njegov komentar poslanice Rimljanima (Römerbrief, 1919). On je pokušao protestantsku teologiju s horizontale usmjeriti na vertikalu. Usprotivio se pobornicima liberalizma s njihovim dogmatski zamršenim nazorima — po-